

па потегли прѣзъ селото,
до ушѣ дори засмѣнъ —
на ловъ трѣгна нашъ Миленъ.

И щомъ стигна на баира,
тамо вѣдѣ зайча диря,
пусна вѣрния палашъ,
грабна пушка Миленъ нашъ,
па се вгледа въ хрусталака
и съ внимание зачака —
за стрѣлба е той готовъ, —
само да се яви ловъ...

Ето зайче се появи,
нашъ Миленъ се не забави
вдигна пушка взе да мѣри,
но се силно разтрепери...

Пушка страшно изгърмѣ,
та гората заехтѣ.

И набиха се съчмитѣ
на палаша въвъ гърдитѣ —
той въ снѣга се цѣлъ прострѣ,
затрепера и умрѣ.

А пѣкъ заю тѣрти въ бѣгъ
и прошари бѣли снѣгъ
съ нова прѣсна зайча диря
и закри се задъ баира.

За палаша нажаленъ
и засраменъ нашъ Миленъ,
ей го — станалъ тѣй за смѣхъ,
той се връща безъ успѣхъ
и безъ куче и безъ ловъ —
ахъ, Милене, ловець новъ!

Ив. П-въ

